

ser på den lemfældighed, med hvilken man har vedtaget love her i Tinget.

Jeg blev så glad for de toner, der kom især fra statsministeren, hr. Hækkerups partifælle. For hvad var det, statsministeren sagde – og jeg synes faktisk også, hr. Hækkerup var inde på lidt det samme? Han sagde: Vi skal ikke have et angiveri her i samfundet. Vi skal ikke have et overvågningssamfund. Borgerne har tværtimod ret og pligter, som skal følges ad.

Altså engang imellem skal vi jo også være positive over for hinanden. Jeg løftede på hatten, og jeg sagde: Det var flot, statsminister, fint. Betyder det så, at vi nu kan regne med en helt ny linje fra regeringen? Hvis vi her kigger f.eks. i grundlovens § 72 om boligens ukrænkelighed, så ved vi jo – det har vi fået undersøgt – at der er næsten 120 love, der er vedtaget, som er på kanten af den bestemmelse, og hvorefter man fra myndighedernes side kan gå ind og kontrollere stort set alt, lige fra flyvehavne på bondens mark til batterier, opbevaret i private hjem. 120 love. Altså ukrænkeligheden er ændret til ukendelighed.

Tilsvarende også med rettigheder og pligter. Betyder det så, at det offentlige nu skal have nogle pligter, f.eks. svarfrister fra offentlige myndigheder? At vi, ligesom når vi afleverer en skatteblanket, som skal afleveres på et bestemt tidspunkt, så også kan forvente, at det offentlige tilsvarende opfylder nogle tidsprægede bestemmelser?

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil godt spørge: Er vi ikke snart nået til, at vi kan erkende, at vores samfund er blevet et tilskudssamfund og et overvågningssamfund? Jeg står og får associationer til dyreriget, hvor det er sådan, at man efterhånden giver tilskud efter, hvilken chip den lille gris har om halsen. Hvor meget kan den få? Ender vi ikke derhenne, hvis vi skal være sandfærdige, til sidst? Var det ikke en idé at skruer ned for vores tilskudssamfund, således at vi slap for det her overvågningssamfund?

Vi kommer jo aldrig overvågningssamfundet til livs, når nogle bruger det at angive andre: Fordi man er blevet uenig om en hæks højde, kan man angive hinanden for socialt bedrageri, og så opstår der sager, som der ikke altid er hold i.

Var det ikke en idé, at vi fik skruet ned for det, der er den egentlige grund til, at man er

ved at indføre et overvågningssamfund, nemlig tilskudssamfundet?

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Jeg kunne jo forstå på statsministerens tale, at velfærdssamfundet, den socialdemokratiske model, skulle følges af overvågning. Jeg vil gerne høre hr. Klaus Hækkerup: Er hr. Klaus Hækkerup enig med statsministeren i, at velfærdssamfundet skal følges af et overvågningssamfund, fordi pengene skal gå de rigtige steder hen?

Når jeg spørger, så er det, fordi jeg også gerne vil have et svar fra hr. Klaus Hækkerup på, hvor grænsen så går mellem de hensyn, som vi selvfølgelig skal tage, og hensynet til privatlivets fred. Hvor går grænsen? Eller er der ingen grænse, når man skal forsvare den socialdemokratiske velfærdsmode?

Og så endelig: Vi ved jo alle sammen, at der er mange nye samlivsformer i det her land, samlivsformer, som vi ikke har kendt til i tidligere tider, og hvor grænsen mellem det at være samboende og at være gift er helt anderledes udflydende, end den var tidligere . . .

Formanden:

Ja, så er taletiden slut!

Hr. Klaus Hækkerup.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Først til hr. Svend Erik Hovmand, der taler om den lemfældighed, hvormed love bliver vedtaget her i Folketinget. Dét vil jeg godt sige, at det nu ikke er min opfattelse af virkelighedens verden og af Folketingets arbejde, men det kan hr. Svend Erik Hovmand jo tage en debat med Folketingets formand om ved den anden lejlighed.

Når hr. Svend Erik Hovmand så nævner 120 love, så siger han ikke, at de er i strid med grundloven, men han siger, at de er på kanten af grundlovens bestemmelser om boligens ukrænkelighed. Så vil jeg godt spørge: Hvor mange af de 120 love har Venstre egentlig ikke stemt for? Og er Venstre så ikke medansvarlig? Og hvem er det så i virkeligheden, der måske har udvist lemfældighed ved vedtagelse af love her i Folketinget?

Hr. Karsten Nonbo spørger om tilskudssamfundet og kontrolsamfundet, og det er klart, at der er en balance, og den må man finde et eller andet sted – det skal jeg nok vende tilbage til og